

ПРОЛОГ

Вече се здрачаваше, но въпреки това, когато зави по изровената алея, той успя да различи жълтата лента, която все още ограждаше имота.

Джордж паркира сааба си, но остави двигателя включен. Опита да не мисли за последния път, когато беше идвал в тази почти скрита от погледите къща на един затънтен път в Ню Есекс.

Полицейската лента беше опъната в широк кръг от единия до другия край на боровата гора, а входната врата беше облепена на хикс с червено-бели ленти. Изключи двигателя. Климатикът спря да работи и Джордж почти веднага усети душната жега на късния ден. Слънцето се беше спуснало вече ниско в небето и тежките, провиснали клони на боровете още повече засилваха здрача.

Излезе от колата. Влажният въздух миришеше на море, а в далечината се чуваха чайките. Тъмнокафявата дървена обшивка на къщата се сливаше със заобикалящата я гора. Високите прозорци бяха тъмни също като замърсената фасада.

Промуши се под жълтите ограждения с надписи „Полицейска лента – минаването забранено“ и се отправи към задната част на къщата. Надяваше се да влезе през плъзгащата се стъклена врата на задната веранда с прогнилия дървен под, която водеше направо вътре. В случай че беше заключено, щеше да разбие стъклото с камък. Планът му беше да се промъкне в къщата и да претърси възможно най-бързо за улики, които полицията можеше да е пропуснала.

По стъклата на плъзгащата се врата имаше полицейски лепенки, но беше отключено. Влезе в прохладната къща, очаквайки, че вътре ще го обземе страх. Вместо това усети някакво свръхестествено спокойствие, сякаш сънуваше в будно състояние.

Ще разбере какво търся, когато го намеря.

Ясно беше, че полицаите са претърсвали имота от край до край. По някои повърхности имаше ивици от прах за отпечатъци. Приборите за дрогиране, които бе видял върху масичката за кафе, бяха изчезнали. Насочи се към голямата спалня в източната част на къщата. Беше стая, в която никога не бе влизал, и отвори вратата, очаквайки да види безпорядък. Вместо това завари доста подредено пространство – просторна спалня с нисък таван и широко двойно легло, застлано с чаршафи на цветя. Срещу леглото имаше две ниски бюра, всяко със стъклен плот. Под замърсеното стъкло се виждаха избелели снимки от полароид. Рождени дни. Абитуриентски празненства.

Отвори чекмеджетата, но не намери нищо. Имаше стари дрехи, четки за коса, шишета с одеколон още в кутиите си, и всичко това пропито с прашния, лавандулов мирис на препарат против молци.

Покритото с мокет стълбище водеше към долното ниво. Когато мина по площадката до входната врата, той се помъчи да прогони картините, които започнаха да прииждат в ума му. Но се загледа доста дълго в мястото, където беше паднало тялото, където кожата беше придобила цвят, който не приличаше на цвета на кожа.

В долния край на стълбището сви наляво към просторно, измазано мазе без прозорци, което миришеше на мухъл. Натисна електрическите ключове на стената, но токът беше спрял. Обходи мазето със слабия, неясен лъч на малкото фенерче, което бе извадил от задния си джоб. В средата на помещението имаше красива старинна маса за билиард с червено вместо зелено сукно и безразборно пръснати по нея топки. В отсрещния ъгъл видя висок бар с няколко столчета и голямо огледало, гравирано с логото на „Тенеси Уиски Джордж Дикел“. Пред огледалото имаше дълга празна лавица, върху която някога вероятно е имало подредени бутилки с алкохол, отдавна пресушени и изхвърлени.

Ще разбере какво търся, когато го намеря.

Върна се горе и огледа и двете по-малки спални, търсейки някакви следи от последните им обитатели, но не откри нищо.

Полицайте вероятно бяха направили същото и бяха събрали като доказателствен материал всичко, сторило им се по-съществено, но той трябваше сам да дойде и да види. Убеден беше, че все ще намери нещо. Убеден беше, че тя е оставила нещо.

Откри го в дневната, на един рафт на нивото на очите сред стена от книги. Беше бяла книга с твърди корици, подвързана в полиетиленов калъф, сякаш взета от обществена библиотека, която се открояваше сред останалите книги, повечето технически. Наръчници за лодки. Пътеводители. Стар комплект детски енциклопедии. Имаше и малко художествена литература, но всичките бяха популярни книжлета с меки корици. Трилъри със сюжети от високите технологии. Майкъл Крайтън. Том Кланси.

Докосна гръбчето на книгата. Заглавието и името на авторката бяха отпечатани с тънък, елегантен червен шрифт. „Ребека“. От Дафни дю Морие.

Беше любимата ѝ книга, единствената ѝ любима книга. Беше му дала един екземпляр в годината, когато се срещнаха. Първата им година в колежа. Беше му чела на глас откъси от нея в своята спалня в студените зимни нощи. Той знаеше наизуст цели пасажки.

Извади книгата и прокара пръст по неравните ръбчета на страниците. Отвори се на страница шеста. Две изречения бяха внимателно оградени с линии. Спомни си как тя си правеше бележки в книгите точно по този начин. Без да ги оцветява. Без да ги подчертава. Само точни очертания около думи, изречения и параграфи.

Джордж не започна веднага да чете отбелязаните думи – книгата не се беше отворила случайно, а заради пъхната между страниците пощенска картичка. Гърбът ѝ беше леко пожълтял. Нямаше написано нищо. Обърна я и погледна цветната снимка на някакви руини на маите, останали недосрутени по някакъв обрасъл с ниски храсти склон на фона на океана. Беше стара картичка, цветът на океана беше прекалено син, а на тревата – прекалено зелен. Обърна я пак. *Развалините на маите в Тулум*, гласеше описанието. *Кинтана Ру. Мексико*.

ГЛАВА 1

В пет часа и пет минути в една петъчна вечер Джордж Фос тръгна от офиса си направо за кръчмата „Джак Кроу“ през лепкавия въздух на обхванатия от гореща вълна Бостън. Последните три работни часа беше прекарал в педантично коригиране на написания отново договор за илюстратор, а после – в нямо съзерцание през прозореца на покритото с мараня синьо небе над града. Не обичаше късното лято, също както други жители на Бостън не обичаха дългите зими в Ню Ингленд. Умърлушените дървеса, пожълтелите паркове и дългите влажни нощи го караха да копнее за свежата есен и нормалния за дишане въздух, от който дрехите му не лепнеха по кожата и той не усещаше умора в костите си.

Извървя възможно най-бавно разстоянието от половин пряка до „Джак Кроу“ с надеждата ризата му да остане сравнително суха. По тесните улички на Бак бей пробягваха коли в стремежа си да избегнат навалищата в града. Повечето от живеещите в този квартал планираха първите си питиета за вечерта по барчетата в Уелфлийт или Едгартън, или дори в Кенибънкпорт, или в някое от крайбрежните градчета на прилично разстояние с кола. На Джордж му беше достатъчно да се отбие и в „Джак Кроу“, където напитките бяха прилични, а климатичната инсталация, поддържана от заселник от френската част на Канада, обикновено сваляше температурата до тази в хладилните камери за месо.

Доволен беше и защото щеше да се види с Айрин. Не я беше виждал повече от две седмици, когато бяха на коктейла, даден от техен общ приятел. Там почти не бяха разговаряли и когато Джордж си тръгна пръв, тя го изгледа доста ядосано, уж на шега. Тогава Джордж се зачуди дали редките им срещи не бяха стигнали до някой от периодичните моменти на криза. Излизаше с Айрин от петнайсет години, след като се беше запознал с нея в списанието, където той все още работеше. Тя

беше помощник-редактор, а той работеше в счетоводството. Работата като счетоводител в известно литературно списание му се струваше перфектната служба за човек с литературни интереси, но без никакъв литературен талант. В момента Джордж беше икономически директор на същия този потъващ кораб, докато Айрин се беше издигнала в редиците на все разширяващия се интернет отдел на „Глоуб“.

В продължение на две години бяха свършената двойка. Но тези две години бяха последвани от тринайсет години все по-редки завръщания, препирни, случайни изневери и все по-загълхващи очаквания. И макар отдавна да се бяха отказали от идеята, че са обикновена двойка с обикновена съдба, те все още идваха в любимия си бар, все още си споделяха всичко, все още преспиваха заедно от време на време и напук на всичко си бяха останали най-добри приятели. И все пак понякога се налагаше да си изяснят положението, да проведат разговор. А точно тази вечер на Джордж не му беше до това. Не беше свързано с Айрин – в известен смисъл чувствата му към нея не се бяха променили от десетина години. По-скоро имаше нещо общо с това как гледаше на живота като цяло. Джордж приближаваше 40-те и му се струваше, че неговият свят бавно се изцежда от всякакъв цвят. Преминал беше възрастта, когато можеше да очаква, че ще се влюби до безумие и ще създаде семейство или ще превземе света с шурм, или ще му се случи нещо неочаквано, което да го извади от ежедневието му. Никога не би изрекъл тези свои чувства гласно пред някого – в края на краищата имаше солидна работа, живееше в красивия град Бостън и все още притежаваше цялата си коса, но прекарваше повечето дни в неизяснената липса на всякакъв интерес. И макар все още да не се спираше пред погребалните бюра, се чувстваше така, все едно от години не очакваше нищо от бъдещето. Не се интересуваше от нови приятелства, нито от нови връзки. В службата заплатата му растеше, но работният му ентузиазъм бе помръкнал. През изминалите години бе изпитвал гордост и удовлетворение при излизането

на всеки месечен брой. Напоследък рядко прочиташе дори и една статия.

Докато приближаваше кръчмата, Джордж се чудеше в какво ли настроение ще завари тази вечер Айрин. Убеден беше, че пак ще слуша за оня разведен редактор в офиса ѝ, който през лятото я бил поканил няколко пъти на среща. Ами ако тя се съгласи и ако връзката се окаже сериозна и Айрин най-накрая престане да се вижда с него? Опита да разбере какво чувства, но вместо това се зачуди какво щеше да прави с толкова свободно време. Как щеше да го запълни? И с кого щеше да го запълни?

Джордж влезе през матираните стъклени врати на „Джак Кроу“ и се отправи директно към обичайното си сепаре. По-късно осъзна, че сигурно е минал точно край Лиана Дектър, седнала в края на бара. В други, по-прохладни вечери или когато не беше толкова обезкуражен от съдбата си в тоя живот, Джордж можеше и да хвърли поглед на малкото редовни посетители в кварталната си кръчма в петъчната вечер. Имаше дори моменти, когато на Джордж, мернал някоя самотна жена с изважно тяло и с бледа като мляко кожа, изведнъж му трепваше под лъжичката да не би да е Лиана. Беше прекарал двайсет години в мечти и страхове пред възможността да я срещне отново. Беше я виждал из целия свят – косата ѝ на някоя самолетна стюардеса, съкрушително изкусителното ѝ тяло на плаж в Кейп, гласа ѝ в някоя късна джаз програма. Имаше дори шест месеца, когато беше убеден че Лиана е станала порноизпълнителка на име Джийн Харлът. Стигна и дотам, че проследи действителната изпълнителка, дъщеря на свещеник от Северна Дакота, на име Карли Суенсън.

Джордж се настани в сепарето си, поръча обичайното си питие на сервитьорката Труди и извади сутрешния „Глоуб“ от износената си куриерска чанта. Запазил беше кръстословицата специално за този момент. Щеше да се срещне с Айрин едва след шест. Отпи от питието си и свърши с кръстословицата, като неохотно се прехвърли на sudokuто и дори на рубриката „Разни“, преди да чуе зад гърба си познатите стъпки на Айрин.

– Нека се сменим – каза тя вместо поздрав, имайки предвид местата в сепарето. В „Джак Кроу“ имаше само един телевизор, рядкост в бостънски бар, и Айрин, по-предана и запалена по „Ред Сокс“* от Джордж, държеше да ги гледа.

Джордж излезе от сепарето, целуна Айрин по крайчето на устата (миришеше на „Клиник“** и ментови бонбони) и се настани от другата страна, с изглед към дъбовия бар и големите прозорци. Навън още беше светло, иззад кафеникавите фасади по улицата се подаваше розовещ отрязък от слънцето. Светлината по стъклото накара Джордж внезапно да забележи самотната жена в края на бара. Тя пиеше чаша червено вино и четеше евтина книжка, и леката тръпка в стомаха на Джордж му подсказа, че прилича на Лиана. Същата като Лиана. Беше обаче тръпка, изпитвал вече много пъти.

Обърна се към Айрин, която се беше извила към черната дъска зад бара, където бяха описани специалитетите за деня и видовете бира. Както винаги, горещината не ѝ действаше, късата ѝ руса коса откриваше челото и се къдреше зад ушите ѝ. Очилата ѝ с форма на котешки очи имаха розови рамки. Такива ли бяха и досега?

След като поръча „Алагаш“, Айрин предостави нови сведения на Джордж за продължаващата сага с разведения редактор. Джордж с облекчение установи, че Айрин започва с бърлив и дружелюбен тон. Историите с редактора бяха предимно смешни случки, въпреки че понякога Джордж откриваше и критични нотки. Този редактор може и да беше закръгленичък, да имаше конска опашка и да обичаше бирата, но поне предлагаше осезаемо бъдеще, състоящо се от нещо повече от коктейли и смях, както и доста нередовен секс, които Джордж предлагаше напоследък.

Той слушаше и отпиваше от питието си, но не отклоняваше очи от жената на бара. Чакаше за жест или някакъв детайл, който да оправдае идеята му, че наистина съзира Лиана Дектър,

* Професионален американски отбор по бейзбол. – Бел. пр.

** Американска фирма за козметика, част от корпорацията „Есте Лаудер“ – Бел. пр.

а не призрак или двойник. Ако това действително беше Лиана, значи се беше променила. Не някак явно, като да беше напъгняла или напълно остригала косата си, но променена в добрия смисъл, сякаш най-накрая беше избуяла в някаква рядка красавица, за каквато чертите ѝ винаги бяха подсказвали. Беше загубила онази бебешка закръгленост, с каквато се отличаваше в колежа, скулите ѝ бяха по-изпъкнали, косата ѝ по-тъмноруса, отколкото Джордж си спомняше. Колкото повече се вираше в нея, толкова повече се убеждаваше.

– Знаеш, че не съм от ревнивите – подхвърли Айрин, – но по кого си се заяпал? – Тя изви шия да погледне бързо пълнещия се бар.

– Май бяхме заедно в колежа. Не съм сигурен.

– Ами върви я попитай. Няма да се разсърдя.

– Не, няма. Почти не я познавах – излъга Джордж и заедно с лъжата по врата му като паяк пролази тръпка на вълнение.

Поръчаха си по още едно питие.

– Прилича ми на дребен досадник – отбеляза Джордж.

– Какво?

– Твоят, разведеният.

– А, още ли говориш за него? – Тя се измъкна от сепарето, за да отиде до тоалетната, и това даде възможност на Джордж вече наистина да се втренчи в Лиана. В момента гледката беше наполовина блокирана от двама бизнесмени, които си сваляха саката и разхлабваха вратовръзките, но между движенията им той хубавичко я разгледа. Носеше бяла блуза с яка, а косата ѝ, малко по-къса, отколкото в колежа, се спускаше от едната страна на лицето, а от другата бе прибрана зад ухото. Не носеше бижута, нещо, което Джордж добре си спомняше за нея. Шията ѝ беше непривично светла, а кожата около ключицата ѝ беше зачервена. Беше оставила книжлето си и от време на време оглеждаше бара, сякаш търсеше някого. Джордж изчакваше тя да стане и да тръгне, усещаше, че докато не я види да ходи, няма да е сигурен.

Мислите му като че ли ѝ подействаха и тя стана от високата тапицирана табуретка, а полата ѝ за миг се набра по средата на бедрото. Щом краката ѝ докоснаха пода и тя тръгна по посока на Джордж, вече нямаше никакво съмнение. Със сигурност беше Лиана, която той виждаше за пръв път откакто беше първокурсник в Матър Колидж, преди близо двайсет години. Походката ѝ не можеше да бъде обърквана – това бавно, полушващо се въртене на хълбоците, главата вдигната високо и назад, сякаш се опитва да гледа над другите. Джордж прикри с едно меню лицето си и се втренчи в безсмислените думи по него. Сърцето му лудо биеше в гърдите. Усети как дланите му се навлажняват, въпреки климатика.

Лиана мина точно когато Айрин отново седна в сепарето.

– Ето я приятелката ти. Не искаш ли да я поздравяваш?

– Още не съм сигурен дали е тя – каза Джордж и се зачуди дали Айрин бе успяла да долови сухата паника в гласа му.

– Имаш ли време за по още едно питие? – попита Айрин. Беше освежила червилото си в тоалетната.

– Разбира се – отвърна Джордж. – Но да отидем другаде. Може да се поразходим малко, докато е още светло.

Айрин направи знак на келнера и Джордж посегна към портфейла си.

– Мой ред е, не помниш ли – каза Айрин и извади кредитна карта от бездънната си чанта. Докато тя плащаше сметката, Лиана отново мина покрай тях. Този път Джордж успя добре да огледа в гръб отдалечаващата се фигура с онази позната походка. Беше наедряла и в тяло. Джордж си помисли как в колежа тя беше неговият идеал, но сега изглеждаше още по-добре: дълги, стройни крака и подчертани извивки, тяло, за каквото можеше да помогнат единствено гените, а не упражненията. Вътрешната част на ръцете ѝ беше бяла като мляко.

Джордж си беше представял този момент много пъти, но кой знае защо никога не си бе представял изхода от него. Лиана беше не просто старо гадже, разбило навремето сърцето на Джордж. Тя беше, доколкото Джордж все още знаеше, из-

дирван престъпник, жена, чиито злодеяния приличаха по-скоро на древногръцките трагедии, отколкото на младежки прегрешения. Нямаше съмнение, че е убила един човек, а най-вероятно бе извършила и още едно убийство. Джордж усещаше върху себе си еднакво тежестта от моралната отговорност и някаква нерешителност.

– Идваш ли? – Айрин стана и Джордж направи същото, следвайки енергичните ѝ крачки по боядисания дървен под на бара. По говорителите се чуваха бързите звуци на „Грешник“ на Нина Симон. Излязоха през входната врата, а навън ги посрещна все така влажната вечер със стена от застоил, спарен въздух.

– И сега накъде? – попита Айрин.

Джордж замръзна.

– Не знам. Май ми се иска да се прибера у нас.

– Добре – каза Айрин и като видя, че Джордж не помръдва, добави: – А можем и да поостанем тук, в тази влажна джунгла.

– Извинявай, но изведнъж нещо ми стана и не се чувствам добре. Сигурно просто ще си отида вкъщи.

– Да не е заради жената на бара? – Айрин изви шия да надзърне през матираното стъкло на входната врата. – Това да не е онази, как ѝ беше името? Лудото момиче от Матър?

– Боже мой, какво говориш? – излъга Джордж. – Мисля, че просто ще се прибера.

Джордж се отправи към дома си. Из тесните улички на Бейкън Хил се появи и засвири лек ветрец. Не беше прохладен, но въпреки това Джордж протегна ръце нагоре и усети как потта се изпарява от кожата му.

Когато стигна до апартамента си, той седна на първото стъпало на външното стълбище. Беше само на няколко преки от бара. Можеше да изпие по едно питие с нея и да разбере какво я е довело в Бостън. Толкова дълго я беше очаквал, представяйки си този момент, че сега, когато тя наистина беше тук, се чувстваше като актьор в някакъв филм на ужасите с ръка на вратата на хамбара, който всеки момент щеше да получи секи-

ра по главата. Беше уплашен и за пръв път от десетина години закопня за една цигара. Дали не беше дошла в „Джак Кроу“ да го търси? И ако беше така, защо?

Имаше вечери, когато според Джордж той можеше да влезе в апартамента си, да нахрани Нора и да се пъкне в леглото. Но точно тази тягостна августовска вечер, в комбинация с присъствието на Лиана в любимия му бар, го караше да мисли, че нещо е на път да се случи, а именно това му беше нужно. Хубаво или лошо, нещо се случваше.

Джордж поседя достатъчно дълго, за да се убеди, че тя вече си е тръгнала. Колко дълго можеше да стои на бара сама с чашата червено вино? Реши да се върне. Ако си е тръгнала, значи не е трябвало да я види отново. Ако е още там, ще ѝ каже здрасти.

Докато се връщаше към кръчмата, му се стори, че ветрецът, който духаше в гърба му, е станал по-топъл и по-силен. Пред „Джак Кроу“ не се поколеба. Влезе през двойната врата и когато го стори, откъм своето ъгълче на бара Лиана извърна глава и го погледна. Видя как очите ѝ светнаха леко, когато го позна. Никога не се беше отличавала с пресилени жестове.

– Значи *наистина* си ти – каза той.

– Да. Здравсти, Джордж. – Каза го с равната интонация, която той си спомняше, така небрежно, сякаш се бяха видели с него и по-рано през деня.

– Видях те ей оттам – Джордж кимна с глава към задната част на кръчмата. – Отначало не бях сигурен, че си ти. Малко си се променила, но след това, когато минах край теб, вече съвсем се уверих. Стигнах до средата на улицата и се върнах.

– Радвам се, че го направи – каза тя. Думите ѝ, внимателно разделени една от друга, леко се прекъсваха на края. – Всъщност дойдох тук... в тази кръчма... за да те потърся. Знам, че живееш наблизко.

– Така ли?

– Радвам се, че пръв ме забеляза. Не знам дали бих се престашила да дойда при теб. Знам какво изпитваш към мен.

– Значи знаеш повече от мен. Аз самият не знам какво точно изпитвам към теб.

– Имам предвид след всичко, което се случи. – Не беше променила положението си, откакто той бе влязъл в кръчмата, но един от пръстите ѝ потропваше леко по дървения бар в такт с музиката.

– А, това – изрече Джордж, сякаш търсеше в гънките на паметта си за какво може да говори тя.

– А, това – повтори тя в отговор и двамата се засмяха. Лиана се обърна, за да погледне Джордж директно в лицето. – Да се притеснявам ли?

– Да се притесняваш?

– От задържане? От питие, излято в лицето ми? – С годините в крайчетата на бледосините ѝ очи се бяха появили мънички бръчици от усмивките. Нещо ново.

– Полицията вече идва насам. Аз просто те забавям. – Джордж продължи да се усмихва, но това му се стори неестествено. – Шегувам се – каза той, когато Лиана не отговори веднага.

– Знаем. Искаш ли да седнеш? Имаш ли време за едно питие?

– Всъщност... След малко имам среща. – Лъжата се изплъзна от устата на Джордж с лекота. Главата му изведнъж се бе затлачила заради близостта ѝ, заради мириса на кожата ѝ и той изпитваше някакъв животински порив да побегне.

– О, хубаво – каза бързо Лиана. – Но аз всъщност трябва да те помоля за нещо. За услуга.

– Добре.

– Можем ли да се срещнем някъде? Утре?

– Тук ли живееш?

– Не. В града съм за... на гости на приятелка... сложно е. Искам да говоря с теб. Ще те разбере, ако откажеш, разбира се. Знаем, че вероятността е малка, и разбирам...

– Добре – отвърна Джордж, казвайки си наум, че по-късно може да промени решението си.

– Това „да“ ли означава, искаш ли да поговорим?
– Разбира се, да се видим, докато си в града. Обещавам да не викам федералните. Просто искам да знам как я караш.
– Много ти благодаря. Признателна съм ти. – Тя пое дълбоко въздух през носа и гърдите ѝ се изпълниха. Въпреки звуците от музикбокса Джордж сякаш чу прошумоляването на колосаната снежнобяла блуза по кожата ѝ.
– Как разбра, че живея тук?
– Проверих. В интернет. Не беше чак толкова трудно.
– Предполагам, че вече не се казваш Лиана?
– За някои хора съм. Не много. Повечето сега ме знаят като Джейн.

– Имаш ли мобилен телефон? Да ти звънна по-късно?
– Нямам мобилен. Никога не съм имала. Можем ли да се срещнем пак тук? Утре. По обяд.

Джордж забеляза как очите ѝ неуловимо се движат, разглеждайки лицето му, в опит да го разгадае. Или може би искаше да види какво ѝ е познато и какво се е променило. Косата му бе посивяла отстрани, по челото му имаше бръчки, а гънките около устата му бяха станали по-дълбоки. Но той си беше още в прилична форма, все така красив, но с някакво разочарование, изписано на лицето му.

– Със сигурност – каза Джордж. – Можем да се срещнем тук. За обяд е отворено.

– Не изглеждаш сигурен.
– Не съм сигурен, но не съм и несигурен.
– Не бих го поискала, ако не беше важно.
– Добре – отговори Джордж, все още с идеята, че може да промени решението си и че като се съгласява, само отлага това решение. По-късно той си помисли, че е имало моменти в живота му, когато просто би казал на Лиана, че според него едва ли трябва да се виждат. Нямахте нужда от справедливост, нито дори от приключване на всичко и точно заради това Джордж не смяташе, че би предупредил властите. Онова, в което тя се беше забъркала, бе останало много далеч в миналото. Но беше

и доста неприятно, че оттогава тя все бягаше и вероятно щеше да продължи така до края на живота си. Разбира се, че няма мобилен телефон. И разбира се, иска да се срещнат някъде на публично място, в кръчма на улица в оживена част на Бостън, откъдето може да изчезне във всеки един момент.

– Добре. Мога да дойда – каза Джордж.

Тя се усмихна.

– Ще бъда тук. По обяд.

– И аз ще бъда тук.